

Môže meno ovplyvniť naše životy?

Mená

Florence Knapp

Ljndeni

Mená

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Florence Knapp

Mená – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Mená

Florence Knapp

Mená

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Florence Knapp: The Names

Copyright © Florence Knapp 2025

All internal illustrations © Sam Scales.

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Translation © Miriam Ghaniová, 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5221-3

ISBN e-knihy 978-80-566-5230-5 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5231-2 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5229-9 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

S láskou venujem svému manželovi Ianovi.

Prológ

Október 1987

Corina matka vždy hovorievala, že deti sú ako vietor a aj tie tichšie vtrhnú po hre domov ako vietor. Cora to teraz cíti na sebe, ten nepokoj. Vonku sa poryvy vetra opierajú o jedle za domom, narážajú do bočnej steny a vrhajú sa až na bránu. A vnútri víria starosti. Pretože zajtra – ak príde ráno, ak búrka prestane zúriť – Cora pôjde na matriku zapísať svojho syna. A teda – a to je jej skutočná starosť – formálne potvrdí, kým sa jej syn stane.

Core sa nikdy nepáčilo meno Gordon. Spôsob, akým sa začína: trieštivým zvukom, ktorý v nej vyvoláva predstavu popraskaných cukríkov, a končí sa hrmotom, ako keď niekto zavrie športovú tašku. Gordon. No ešte viac ju znepokojuje, že teraz musí do jeho tvaru vliať dobrotu svojho syna a dúfať, že bude dosť silný, aby sa v ňom našiel. Pretože Gordon je meno, ktoré dedia muži v rodine jej manžela, a zdá sa nemožné, že by to bolo inak. To jej však nebráni hádať sa sama so sebou. Uvažuje, koľkokrát cítila, že meno človeka by mohlo ovplyvniť priebeh jeho života. Amelia Earhartová. Bratia Lumièrovci. Minulý týždeň si na manželovom nočnom stolíku všimla knihu *Klinická neurológia* od lorda Waltera Russella Braina.

„Nezdá sa ti to zvláštne?“ spýtala sa.

„Je to náhoda,“ odpovedal Gordon. „Neverila by si, koľko urológov sa volá Burns, Cox a Ball. Vlastne aj pán Legg je v ortopédii celkom bežný.“

Nevidíš to riziko? chcela povedať. Nevidíš, že keď nášho syna nazveme Gordon, môže to znamenať, že skončí ako ty? No nemohla to vysloviť. Pretože presne o to určite išlo.

Dotkne sa prstom teplého detského líčka, akoby jej synova pokožka mohla vyslať nejakú životne dôležitú správu. O tom, čo chce on. O tom, kým by mohol byť. No skôr ako niečo zistí, čosi narazí do zadnej steny domu: je to zvuk, ktorý počuť aj cítiť. Pritiahne si dieťa bližšie, keď sa vonku rozsvieti bezpečnostné svetlo, ktoré osvetľuje kývajúce sa siluety jedlí. Sú obrovské a čnejú, potom sa vzdalujú a opäť sa zväčšujú. Počuje, ako Gordon vyjde z vedľajšej izby a schádza po schodoch, predstavuje si ho, ako v pyžame kráča tmavou obývačkou k dverám na terasu, potom stojí v oslepujúcom svetle, žmurká bez kontaktných šošoviek a snaží sa zistiť, čo sa deje. Predstavuje si, aký je malý pod hrozivo sa týčiacimi stromami, v nesmiernych rozmeroch búrky.

O niekoľko minút neskôr otvorí Gordon dvere do detskej izby a Cora pocíti závan studeného vzduchu, akoby sa mu prilepil na oblečenie a nasledoval ho po schodoch. „Bola to len krhla na polievanie,“ povie. „Vráť sa do posteľe.“

„Hneď idem,“ súhlasí, ale nechce teraz dieťa opustiť, a tak ho nechá spať ďalej vo svojom náručí, hlavičku má opretú o jej rameno, zatiaľ čo zvuky búrky odrátavajú minúty noci, ktorá sa napokon preklopí do dňa.

Gordon telefonuje s kolegom, ktorý je už v ordinácii. Cora počuje, ako sa rozprávajú o nedostatočnom varovaní v pred-

povedi počasia na predošlú noc, o možnosti zrušenia termínov a o tom, že personál sa nedostane včas do práce. Jednou rukou pripravuje raňajky, druhou drží dieťa, zatiaľ čo pomáha Maii naladiť miestnu rozhlasovú stanicu, aby počuli názvy škôl zatvorených kvôli škodám spôsobeným búrkou. Maia začuje v polovici zoznamu neznámych základných škôl tú svoju, čo vyvolá úsmev na jej tvári a zdvihne palec, ktorý skryje, keď do miestnosti vstúpi jej otec.

Skôr než Gordon odíde, vezme si hrianku a oznámi: „V nedeľu prídu moji rodičia. Nezabudni dnes zájsť na matiku.“ Dve vety podané po sebe tak, akoby jedna vysvetľovala druhú. „A dávaj si cestou pozor,“ dodá. Na blesky, vrahov a dnes aj na stromy, ktoré by sa ešte mohli zrútiť.

Domy na ich ulici sú samá falošná štuková vznešenosť, v predzáhradkách rastú úhladné, nízko ostrihané kriky, nad ktorými sa týčia rovnaké prázdne okná. Keď vyjdú von, po búrke vidieť len málo dôkazov. Za ich slepou uličkou má krajina tú istú mihotavú nereálnosť, ako keď vyjdete z kina do denného svetla. Stromy sa nakláňajú v čudných uhloch. Zvalené dosky plotu zívajú, pozývajú nevítaných hostí do zadných záhrad. Otočný stojan na bielizeň leží krížom cez chodník. O niekoľko domov ďalej zostala na živom plote zachytená mužská košeľa so štipcami stále na pleciach. Maia po nich preletí očami, ich mesto je zrazu hádankou. Kráčajú po okraji ulice, tlačia kočík okolo popadaných konárov, zastavujú sa, aby sa pozreli na obrovský červivý koreň duba, z ktorého visia hrudky blata. Maia sa prikrčí v priehlbine pod ním. „Dávaj pozor, aby si si nezašpinila kabát,“ napomenie ju Cora. Sú to Gordonove slová. Vlastný inštinkt ju nabáda, aby Maiu povzbudila, aby si ľahla, aby vdychovala bohatú pižmovú vôňu

zeme, aby si predstavila samu seba ako líščie mláďa schúlené ňufákom k chvostu. Maia má deväť rokov, je ešte dieťa, ale na takéto správanie je už priveľká.

Maia sa vyškriabe von a opráša si kabát. Pri priechode pre chodcov leží jantárová guľa, ktorá ho označuje. Čakajú, kým autá zastavia. Maia sa pozrie na kočič a povie: „Prečo sa ja nevolám po tebe, keď on sa bude volať po otcovi?“

Cora zdvihne ruku, aby sa poďakovala vodičovi, ktorý im zastavil. „Ach, ale voláš. Len o tom nikto nevie,“ vysvetľuje dcére, keď prechádzajú. „Maia znamená matka. Môžem ti to ukázať v knihe mien, keď prídeme domov.“

„Naozaj?“ Cora je prekvapená, akú radosť to dcére urobilo. „Tak prečo ho nenazveme nejakým menom, ktoré znamená otec?“

Cora sa pozrie na bábätko, ktorému z nadrozmernej zimnej kombinézy vykúka okrúhla tvár. Na chvíľu prestane tlačiť kočič a nakloní sa k nemu. Jeho oči sa pri stretnutí s jej očami rozochvejú vzrušením, bláznivo začne kopať zavinutými končatinami. Nie je to Gordon. *Milujem ťa*, naznačí mu perami, potom sa vystrie. „Vieš, hľadala som, ktoré mená znamenajú otec, a najviac sa mi páčilo Julian, čo znamená nebeský otec.“

Pre Coru to znamenalo prekonať dlhú líniu problémových pozemských otcov a chvíľu uvažovala, či by to mohlo byť meno, ktoré by Gordon prijal. Ak to znamená otec, ak je to stále pocta jemu, určite je takmer rovnako dobré. Raz podvečer však doma zbadal knihu s menami otvorenú lícom nadol na pohovke, zdvihol ju a chvíľu si prezeral stránky. *Môžeš vybrať len dievčenské mená, pamätáš sa, Cora? Máme Gordona, chlapca.* Keď knihu zavrel a položil späť na poličku, myšlienku na rozhovor Cora radšej odložila.

„Mne sa Julian páči,“ prehodí Maia.

„Aj mne. Ako by si ho nazvala ty?“ spýta sa Cora. „Keby si si mohla vybrať?“

„No,“ povie Maia a Cora podľa toho, ako to slovo nathla, vie, že o tom už premýšľala. „Nie je to celkom bežné meno, ale páči sa mi Bear.“

„Bear?“ Cora sa usmeje.

„Áno. Znie mäkko, prítulne a milo,“ povie Maia a otvára a zatvára prsty, akoby v nich mala nejakú sladkosť. „Ale aj odvážne a silno.“

Cora sa pozrie na dieťa a predstaví si to. Chcela by, aby sa tak volalo.

Bližšie k centru mesta sa už začalo upratovať. Dvaja muži motorovými pítlami režu popadané lipy na menšie kusy, ktoré budú môcť odviezť, pričom na chodníku zostávajú len orezané pne.

Maia nescelo zamáva malému blondávému dievčatku, ktorého pozdrav sa stráca v hluku strojov. Keď ho minú, povie Core: „To je Jasmine. Z baletu.“

„Ach, áno, tá so staršou sestrou v...“

„Sadler Swells. No mám otázku,“ povie Maia a vráti sa k ich rozhovoru, skôr ako Cora stihne pokračovať. Nadýchne sa, akoby sa chystala spýtať na niečo zakázané, a potom povie: „Prečo na tom záleží? Teda otcovi. Prečo sa má malý volať rovnako ako on?“

Cora chce povedať, že na tom záleží, pretože veľkí muži sa niekedy vnútri cítia malí. Pretože niektorí ľudia – ako napríklad Gordonov otec – putujú životom v presvedčení, že na nich už nie je čo zlepšovať, tak si myslia, že ich deti a deti ich detí by mali byť stvorené na ich podobu. Pretože niekedy je ich potreba potešiť predchádzajúce generácie väčšia

ako potreba milovať tie budúce. Core to pripadá ako bitie sa do hrude, kmeňová tradícia. Maii však nič z toho nepovie. Už toho zachytila dosť. Ráno po hádke bez ohľadu na to, že ju Cora znášala mlčky, ju Maia vyhládala v kuchyni, objala ju okolo pása útlými rukami a povedala: „Moja milá mamička.“ Lícom sa oprela Core o chrbát. Vtedy Cora cítila súcít, spoločný smútok. Dokonca aj vlhkosť látky vzadu na šatách, kde sa nachádzala Maina tvár.

„Tradície sú pre niektorých ľudí jednoducho dôležité,“ povie namiesto toho.

„Mať krstné meno podľa seba je však tiež dôležité. Možno aj otec by bol rád, keby si mohol vybrať.“

Cora odtiahne ruku z kočíka a objíma Maiu okolo pliec. „Múdre dievča.“

Znova sa zamyslí, či robí správne. Čokoľvek. Všetko. Či je vôbec správne, aby Gordon pokračoval v tejto tradícii. Možno tým, že súhlasí so životom v tieni svojho otca a starého otca, len zvečňuje ich podobu, zvyšuje ich dôležitosť. Možno by bolo oslobodením nazvať ich dieťa inak. Nie hneď na začiatku, ale neskôr.

A Maia? Neučí práve svoju dcéru, že zachovať pokoj je dôležitejšie ako robiť to, čo je správne? Cora sa pýta, čo si o tom Maia myslí, či súhlasí s tým, aby jej brat dostal meno, ktoré ho bude spájať s predchádzajúcimi generáciami panovačných mužov. Dôjde jej, že hoci Maino meno bolo pôvodne zamýšľané ako tiché puto medzi nimi, pri odhalení jeho významu môže byť aj to bremenom. Možno jej nevedomky vyslala odkaz, že ich životy sú predurčené ísť rovnakou cestou, hoci jej skutočnou nádejou je, aby si jej deti vyšliapali vlastnú.

1987

BEAR

Cora sleduje, ako sa tvoria písmená, ako sa každé z nich vynára ako nejaká magická a výnimočná vec spod pera matrikárky, ktorým pohybuje po stránke. Bear Atkin. Bear. Len štyri písmená, B-E-A-R, ale každé z nich je niečím nabité, už to nie sú len spoluhlásky a samohlásky. Corou prechádza veľká vlna... čo je to? Radosť, áno, to je ono, radosť. Závratné šťastie v celom tele. Pozrie na Maiu, ktorá stojí vedľa jej stoličky, a vidí na jej tvári prekvapenie.

Keď matrikárka odovzdáva Core rodný list, povie jej, že túto prácu robí už dvadsaťdva rokov a nikdy predtým nepísala do matriky dieťa menom Bear. Nakloní sa ponad stôl a nazrie do kočíka. „Ale pre teba je ako stvorené, však?“ Potom sa obráti k Maii: „Vyzeráš ako hrdá staršia sestra. Dobre sa staraj o toho svojho malého brata.“

Keď vyjdú z kancelárie, Maia sa usmieva. „Nemôžem uveriť, že si vybrala moje meno. Ja... nikdy som si nemyslela, že mu dáš meno, ktoré som vybrala ja!“ Cora ju pobožká na čelo a vloží si obálku do tašky, zatiaľ čo Maia vyjde s kočíkom na ulicu. Cora má najprv pocit, že sa vznáša nad dlažbou, a keď zazrie svoj odraz vo výklade, s prekvapením zistí, že pevne stojí nohami na zemi. Maia je pár krokov pred ňou, ale počuje prúd jej rozprávania, pozoruje jej krásny chrbát, ako sa skláňa nad kočíkom, aby sa tvárou priblížila k bratovi, a je nadšená. Vie, že toto bude rozhodujúci okamih v Maiinom živote, okamih, keď dostala možnosť voľby a nežiadalo sa od nej, aby zapadla do tieňa manželstva svojich rodičov. Potom, ešte skôr než sa dostanú na vrchol kopca, si však s trpkosťou uvedomí, čo urobila. Ak by Gordon zistil, že meno vybrala Maia... Zažmurká a snaží sa tú myšlienku zahnať. Nikdy Maii neublížil. Možno je to preto, že Maia bola dobrá a malá a ukazovala sa len na miestach, kde Cora vycítila, že jej otec neublíži. Vždy ju zavolała späť, poslala ju okúpať sa alebo priniesť nejakú nepotrebnú vec, ak cítila, že sa dostala príliš blízko k ohňu.

Pod vrstvami jesenného oblečenia začína byť Core horúco. Hygienická vložka medzi jej nohami sa stáva ťažkým chuchvalcom, zatiaľ čo čelo jej kropí studený pot a štípe ju na zátylku. Akoby sa každá tekutina pokúšala uniknúť z jej tela. Dať sa na útek.

Čo to urobila? Ako mohla byť taká hlúpa? Bear. Odhliadnuc od toho, že to bola voľba deväťročného dieťaťa – Gordon sa nikdy nesmie dozvedieť, že to tak bolo –, ako by mohla vysvetliť výber tohto mena? To meno bude vyzeráť, akoby ho vybrala, aby Gordona ponížila, aby dala najavo, že jeho rodinná tradícia, tradícia jeho otca, pre ňu znamená tak

málo, že svoju zradu ani len neobmedzila na niečo obyčajné. Napríklad Julian.

Napadne jej, že zopakuje Maiine slová, povie mu, že chlapec menom Bear bude mäkký a prítulný, ale aj odvážny a silný. Vie však, že v týchto vlastnostiach uvidí Gordon len malú hodnotu. Iba ho to ešte viac rozzúri. No ako mu to povie? Ktorý čas alebo miesto sú najvhodnejšie na túto správu? Zastihnúť ho v správnej nálade, uvariť jeho obľúbenú večeru – nič z toho nepomôže. A dobrá vôľa, ktorú jej nedávno prejavil, počas tehotenstva a prvých týždňov po narodení dieťaťa, keď sa k nej správal s profesionálnou ohľaduplnosťou, akú prejavuje všetkým novým matkám vo svojej praxi... to nestačí. Čo si myslela? Bude to musieť zmeniť. Bude sa musieť vrátiť na matriku a ospravedlniť sa. Nemôže byť neskoro, atrament sotva zaschol. Chápe, že to bolo ako turbulencia po búrke; z toho, že je po týždňoch prerušovaného spánku hore aj celú noc. Nebol to vhodný čas. Keď však Maia dôjde k priechodu pre chodcov a otočí sa, tvár má veselú a otvorenú, akú Cora vída len zriedka. Napätie, ktoré zvyčajne formuje jej črty, sa na okamih vytratí. „Mami...“ Už roky ju tak nenazvala, dávno ju začala volať mama. „Ďakujem ti, mami. Toto je jedna z najvýmimočnejších vecí, aké sa mi kedy stali.“

Cora pozrie na hodinky, keď kráčajú popri spoločnej predzáhradke. Do Gordonovho príchodu z práce zostáva päť hodín, čo sa zdá ako večnosť a zároveň málo. Musí vymyslieť nejaký plán. Cora si práve spomenula, že Maia má dnes večer plávanie, a rozmýšľa, či bude športové centrum otvorené. Mehri ju bráva so sebou, odkedy sa narodil malý. Môže sa opýtať ešte raz, či ju vezme. Možno by potom mohla vziať Maiu aj k sebe domov na čaj – ich dcéry sa síce

až tak dobre nepoznajú, ale nebývajú ďaleko, sú v rovnakom veku; nemôže to byť až taký problém, však? Ak sa jej podarí udržať Maiu mimo domu do siedmej, bude mať polhodinu medzi tým, ako sa Gordon vráti z ordinácie, a tým, ako sa vráti Maia.

Keď vojdú dnu, Cora odstaví kočík so spiacim dieťaťom v chodbe, pripraví Maii olovrant a potom zavolá. Bazén je zatvorený. Mehri však ponúkne – Cora sa ani nemusí pýtať –, že namiesto toho pozve Maiu na čaj. Na chvíľu jej to dodá trochu sebavedomia, akoby tento malý kúsok skladačky, ktorý tak presne zapadne na svoje miesto, bol znamením, že všetko bude v poriadku. Vojde do kúpeľne a nahádže vlhké oblečenie do koša na bielizeň, vymení si spodnú bielizeň a zo zásuvky vytiahne čistý top, zatiaľ čo premýšľa, čo urobiť s Bearom. Napriek úzkosti si uvedomí, že o ňom už premýšľa ako o Bearovi, akoby to bolo odjakživa jeho meno. Akoby len čakal, kedy doň vklízne, a teraz už treba iba jedno: oznámiť tú novinu Gordonovi. A to ju ženie ďalej.

Premýšľa, ako by mohla Beara ochrániť. Uvažuje o tom, že mu oddiali čas krmenia, aby ho o šiestej nakrmila do stavu bezvládneho spánku a mohla ho bezpečne uložiť do košíka bez toho, aby sa prebudil. Ale čo potom? Otvorí skriňu, začne vyberať škatule od topánok a ukladá ich vedľa bielizníka. Keď je priestor v skrini dostatočne veľký, zotrie prach bokom ruky, potom prinesie malú kolísku a vloží ju do skrine, aby skontrolovala, či sa tam zmestí. To, čo robí, je šialené. Neublížil by ich dieťaťu, však? Lenže kvôli Corinej chvíľke nerozvážnosti je teraz Bearova existencia osobnou urážkou Gordona a jeho rodiny. Takmer počuje jeho hlas. *Môj syn? Bear? Čo si sa zbláznila?* Nie, pomyslí si, keď ukladá škatule späť okolo kolísky, musí ho udržať v bezpečí.

Prejde prstom po úzkej škáre v zatvorených dverách, ale nedokáže posúdiť, koľko vzduchu by mohla prepustiť dnu, preto ich opäť otvorí, vstúpi dnu a zavrie sa do skrine. Vidí zvislú čiaru svetla, a keď k nej priloží oko, vidí kúsok spálne. Stojí ponorená do tmy a pozoruje tento kúsok vlastného života z nového uhla. Posteľ, o ktorú sa delí s Gordonom, kvetinové obliečky sú svadobný dar, ktorý vybrali jeho rodičia. Dva nočné stolíky. Na jej strane iba hodiny. Na jeho strane lampa, poznámkový blok a hromada kníh. Uvedomuje si, že v tomto priestore nie je nič z jej vlastného ja, žiadna stopa po jej fyzickej prítomnosti. Naozaj je tu len pocit, že sa vznáša v tichu miestnosti.

Ozve sa tmené mrnčanie, Bear sa začína v kočíku mrviť, ale skôr než otvorí dvere skrine, počuje, ako k nemu ide Maia, upokojuje ho, odhovára ho od plaču. Cora si predstavuje, ako mu rozopína kombinézu a opatrne dvíha jeho teplé teličko von. Keď ich už nepočuje, usúdi, že Maia ho musela vziať do obývačky. Cora ešte chvíľu zostane v skrini, má pocit, že na chvíľu vystúpila z vlastného života a stlačila tlačidlo pauza.

O pol siedmej Cora začuje štrkotať v zámke Gordonov kľúč. Pocíti nevoľnosť. Prejde na chodbu, kde ju privíta, pobozká ju na líce a podá jej sako. Pred tým, ako ho zavesí, prejde prstami po teplých vláknach látky a túži spomaliť každý okamih, precítiť tieto hmatateľné veci, vychutnať si chvíle, keď si môže vybrať, kam sústreďí svoju myseľ. Nasleduje ho do kuchyne a keď už nedokáže ďalej vydržať napätie, ktoré v sebe nosí celý deň, počuje vlastný hlas: „Gordon, niečo som urobila.“ Gordon sa otočí, oprie sa o pracovnú dosku, nespúšťa z nej oči a ona vie, že sa jej na to nespýta,

nepomôže jej dostať to zo seba. Uvoľní si kravatu, nespúšťa z nej pohľad. A keď prehovorí, počuje samu seba podobne, ako ju počuje on: patetickú, slabú.

„Bola som na matrike, ako si ma požiadal, a ja... Dúfam, že sa nebudeš hnevať, ale nazvala som ho inak. Nie Gordon. Vieš, že som ho tak nikdy nechcela volať a ja... ja...“

Odmľčí sa, pretože Gordon ani nemukne, no nespúšťa oči z jej tváre. A táto časť... Je to, ako keď niekto so strachom z výšok stojí na vrchole rebríka, o ktorom si je istý, že z neho onedlho spadne, má nutkanie skočiť a mať to za sebou. Vyžaduje si všetku silu, aby mu neklesla k nohám a nenechala sa kopnúť, aby sa ani nepokúsila uniknúť nevyhnutnosti, ale aby sa podvolila, pretože toto očakávanie len oddaluje to, čo vie, že nevyhnutne príde. No potom si spomenie na Beara v skrini v spálni a na Maiu, ktorá večeria u Mehri, a vystrie sa. „Nazvala som ho Bear.“

Gordon sa uškrnie a ona vidí, ako sa jeho správanie mení, vidí, ako krúti hlavou, ako siahla po nápoji. Uvedomí si, že jej neverí. „Nie,“ povie, „to nie je pravda.“ Cora vytiahne obálku spomedzi dvoch kuchárskych kníh. Gordon sa otočí, jednu ruku má stále na filtrovacej kanvici, keď skúma rodný list. Pozerá sa naň dlhšie, ako by musel, a jej sa začne triasť ruka, keď papier stále drží, jeho počuteľné šušťanie vyplňa sekundy, ktoré plynú. Zdvihne zrak a udržiavajúc jej pohľad zhodí kanvicu tak prudko, až sa rozbije o kuchynské dlaždice. Cíti, ako jej voda vsakuje do ponožiek, a uvedomí si, že si mala obuť papuče.

Vystrie ruku, chytí ju za vlasy na zátylku a potiahne ju dozadu, tvár má len pár centimetrov nad jej. Chvíľu je zmätená, myslí si, že sa ju možno chystá pobožkať, ale namiesto toho jej udrie hlavu o bok chladničky.

Hoci si sľúbila, že sa zdrží, v šoku vykrikuje. Potom rýchlo zavrie ústa, nechce riskovať, že zobudí Beara. Nesmie do Gordonových myšlienok vtiahnuť aj jeho.

„Si moja žena,“ zasyčí. „Požiadal som ťa, aby si pre mňa urobila jednu vec,“ hlavu jej opäť udrie o chladničku, „a ty si to nedokázala. Len jednu,“ buch, „prekliatu,“ buch, „vec.“

Nejaká časť jej bytosti si uvedomuje, že sa to len začína; že ešte veľakrát pocíti náraz mozgu, lebky a mäsa o kov, kým neucíti nič.

A tak prekoná svoje rozhodnutie nezobudiť Beara a urobí niečo, čo nikdy predtým neurobila: zakričí o pomoc. Nie raz, ale kričí znova a znova, lebo vie, že malé okienko v špajze je otvorené, že dvere do špajzy sú pootvorené, že je nemožné, aby to niekto v slepej uličke nepočul. Keď jej Gordon zakryje ústa, silno zovrie zuby, zaborí ich do mäsa a tvrdých chlpov. Muž sa prekvapene odtiahne. Je to však len chvíľková úľava. Teraz je medzi nimi niekoľko centimetrov a ona si uvedomuje, že by to mohla využiť na útek, lebo inak na ňu znova zaútočí.

Odskočí nabok a cíti, ako jej praskajú pôrodné stehy. Necíti však žiadnu bolesť, len nával adrenalínu, keď ju Gordon prenasleduje do obývačky. Opäť ju chytí za vlasy, ale ona sa vytrhne a vyslobodí sa, hoci ju pokožka na hlave páli.

Vrhne sa na ňu, stiahne ju na zem, a hoci nepočula trieštenie skla ani otváranie vchodových dverí, niekto (kto?) je s nimi v miestnosti. Je to muž z domu o dva vchody ďalej, ktorý sa prisťahoval len pred niekoľkými mesiacmi; muž, ktorého občas vída, ako sa popoludní vracia so psom z parku, keď Cora ide Maii naproti do školy. Muž, ktorý sa usmieval pri pohľade na jej tehotenské bruško a ktorý raz povedal niečo o tom, že je pekné počasie, keď sa míňali. Ten

muž od nej odťahuje Gordona a ona má chvíľu pocit, že je to akýsi koniec, že čokoľvek sa stane ďalej, situácia sa upokojí. Potom však Gordon zakričí: „Čo, dočerta, robíš v mojom dome?“ Mužov pes sa mu vrhne na členky, vôdzka sa zachytí o nohy stolíka. Muž zdvihne ruky, akoby chcel povedať: *Nechcem žiadne problémy, nechcem sa biť*, keď mu Gordon položí dlane pevne na hrud' a potom zatlačí celou silou. Cora sa môže len pozeráť, ako muž padá dozadu a sklo dverí na terasu sa triešti.

Neskôr, a nie nevyhnutne v tomto poradí, mladý policajt, možno ani nie dvadsaťdvaročný, vytočí Mehrino číslo, ktoré nájde napísané pri telefóne, a zariadi, aby tam Maia zostala cez noc. Potom vyjde na poschodie a vyberie zo skrine Beara. Cora sa čuduje, ako vie s dieťaťom narábať, tľapká ho po chrbte, až kým plač neprejde do občasných chvejivých vzdychov. No nenapadne jej spýtať sa ho na to, pretože slová sa jej vytratili z hlavy, cesta medzi myšlienkou a hlasom sa dočasne prerušila. Drží si ruku na pravom uchu a snaží sa umlčať zvonenie v hlave, nechápajúc, prečo jej v nej zvoní a že to má niečo spoločné so scénou v kuchyni spred štyridsiatich piatich minút. Všimne si, že blikajúce modré svetlá zmiznú zo stien obývačky, keď sa vonku vzdaluje sanitka. Sleduje, ako starší policajt spúta Gordonovi ruky za chrbtom, a hoci nepočuje mužove slová, pochopí, že je trpezlivý, že v jeho správaní je niečo, čo jej napovedá, že sa v tejto úlohe necíti dobre. Odvádza preč človeka, ktorý možno asistoval pri smrti svojej matky; diagnostikoval svojej žene depresiu. *Nebojte sa, to všetko som už videl*, akoby vrazil. Ako Gordon, keď ohmatáva niečiu zväčšenú prostatu. Gordon je človek, ktorého majú jeho pacienti radi. Je to dobrý lekár bez ohľadu

na to, čo si jeho otec chirurg myslí o všeobecnej praxi. Cora prikývne a ukáže na operadlo stoličky, keď mladý policajt zbiera jej veci. Strčí ruku do prednej časti jej kabelky, aby skontroloval, či sú tam kľúče. Na chvíľu opustí miestnosť, aby priviedol skupinu zdravotníkov, keď ich začuje na chodbe. Tí sa usmejú a správajú sa k nej tak nežne, až má pocit, že práve toto – práve toto zo všetkého – ju môže zlomiť. Pozoruje zdravotníckove pery, nedokáže rozlúštiť slová, ale vníma ich teplo. Všimne si, ako nespúšťa oči z Coriných, neopäťuje úzkostlivé pohľady mladšieho kolegu. Všetci títo ľudia, mnohí z nich mladí, vtiahnutí do tejto hrôzy zo svojho večera, do tohto zmätku zo svojich životov, ktoré sa odvíjali rok po roku, mesiac po mesiaci, týždeň po týždni, deň po dni, hodinu po hodine, aby ich priviedli práve k tejto chvíli.

JULIAN

Cora si neskôr nie je istá, čo ju prinútilo povedať to; vie len, že to povedala a že to bolo správne. Teraz, keď dieťa leží v kočíku – Julian, *nebeský otec*, éterický, nadpozemský, Cora má pocit, akoby sa po rokoch opäť dotýkala zeme. Akoby s nohami pevne zasadenými v zemi držala v dlani dvoch šarkanov života svojich detí.

Pri chôdzi cíti v kroku novú istotu, uvedomuje si, ako sa jej napínajú a uvoľňujú svaly. Akoby sa v nej niečo prebudilo. Bezmyšlienkovite sa otočí a až vtedy si všimne, že Maia sa zastavila. *Ale otec povedal...* Noha sa jej vznáša nad zemou, akoby ju matka požiadala, nech vstúpi do iného sveta.

„Budeme v poriadku,“ povie Cora. „Budeme sa držať hlavnej cesty. Vedľa nej nie sú skoro žiadne veľké stromy a budeme sa okolo seba pozeráť.“ Na Maiinej tvári zaregistruje

prekvapenie, ale noha jej klesne a potom sa vydá na mĺkvy prieskum novej krajiny.

Cora nikdy nechcela, aby Maia nemala dosť slobody, a predsa si spomenie, ako pred rokmi, keď sa sama venovala baletu, bolo jej telo živé, ostrážité, naladené na hudbu. Intuitívne vnímalo každý záchvev emócie – nervozitu, zaváhanie – len vďaka kvalite partnerovho stisku. Teraz zažíva rovnakú zvýšenú citlivosť, uvedomuje si kinetickú energiu vecí okolo seba. Všíma si nárazy a otáčanie kolies kočíka, keď prechádzajú po ulici zničenej vetrom. Vôňa vlhkého vzduchu preniká cez pieskovcové balvany. Jej zreničky reagujú, keď októbrové svetlo rozjasní bielu farbu kriketového pavilónu. Jej uši vnímajú tlmený zvuk Maiiných krokov a praskanie vetvičiek, ako kráča po ceste. *Musíš cítiť podlahu*, hovoril jej každý učiteľ od jej piatich rokov, samohlásky splývali s klavírnou hudbou, ktorá sa odrážala od stien kostolnej sály, kultúrneho domu, ateliéru. A teraz, po toľkých rokoch, opäť cíti podlahu. Cíti ju celú. Spoznáva jej zovretie, jej oporu a vie, že podlaha – táto zem – ju drží. Že sa nepostrehnuteľne dvíha, aby jej vyšla v ústrety, a že ju zachytí, ak spadne, pretože urobila správnu vec.

Cora je zvyknutá na náhle výbuchy, ktoré prichádzajú pri zabudnutom rozsvietenom svetle, alebo keď si uvedomí, že sa príliš priateľsky rozprávala s predavačom. Žije v snahe nezapáliť v Gordonovi zápalku hnevu, no napriek tomu okolo seba rozlieva benzín, kvapká ho na topánky, ktoré zabudla vyleštiť, šmýka sa po košeli, ktorú nevyprala včas. Preháňa sa od veci k veci, ošetruje všetko, čo by mohlo iskriť, ale vždy niečo zostane, len tak mimo dohľadu, na čo nepomyslela. Dnes je to však iné. Môže si vybrať, ako to odhalí, aké budú podmienky, spôsob, akým to bude prezentovať. Cíti sa

odvážne. Áno, Gordon môže a bude zúriť, ale následky ten-
toraz nebudú zbytočné. Bude mať to, čo chce: jej syn bude
vyrastať s vlastným menom.

Keď Maia spomalí a zladí s ňou krok, mrmle si popod
nos a ten nízky šialený zvuk je plný nepravidelných zmien.
Cora odtiahne ruku z kočíka a stisne Maiinu dlaň v ruka-
viciach. „Nemusíš sa báť. Možno sa bude chvíľu hnevať, ale
to ho prejde.“

„No vravela si, že to bude preto, čo som povedala, než
sme vošli na matriku. Všetko bude moja vina.“

„Nie, povedala som, že si ma inšpirovala. V tom je roz-
diel. Van Gogh ma možno inšpiroval, aby som namalovala
obraz, ale to neznamená, že je to jeho vina, ak moje slneč-
nice vyzerajú ako žlté lízanky, však? Pripomenula si mi, aké
je dôležité, aby mal každý svoje meno, ale bolo to moje roz-
hodnutie, že ho nazvem inak.“

„Slnečnice by nikdy nevyzerali ako lízanky.“

„No, to nevieš, nevidela si moje. Počúvaj, meno Julian
som vybrala dávno pred dnešným dňom, takže ten nápad mi
už musel skrsnúť v hlave. A pozri sa naňho,“ kývne hlavou
smerom ku kočíku, „nepripadá ti ako Julian? Nijako inak
by sa ani nemohol volať. Vieš si ho predstaviť ako Gordona?
Naozaj?“ Maia sa zasmieje tichým, nervóznym smiechom.
Pozrie sa na ňu po očku, akoby sa chcela uistiť, že to naozaj
hovorí jej mama. „Ty ani nemusíš byť pri tom, keď mu to
poviem, ale porozmýšľajme, ako urobiť dnešný večer výni-
močným.“

„Čo uvaríš? Možno lazane?“ spýta sa Maia a Cora opäť
vie, že urobila správne, pretože žiadne dieťa by nemalo byť
zvyknuté tak sa prispôsobovať rodičom, aby samo navrhovalo
jedlo, ktoré má najmenej rado.

Keď bola Maia mladšia, Cora raz pri obede, keď tam boli len ony dve, odkrojila kúsok penne. „Pozri, je ako pirátsky zvitok,“ povedala, „úplne ploché, keď sa otvorí. To je to isté ako lazane.“

Maia však našpúlila pery. „Ploché cestoviny chutia inak. Treba ich viac žuť a sú masťné.“

Cora vzala z Maiinho taniera kúsok penne. „Možno máš pravdu,“ povedala a zahryzla doň, „asi nie sú celkom rovnaké.“

No napriek tomu, keď neskôr pripravila lazane, položila tanier na stôl a Gordon ich vyhlásil za svoje obľúbené jedlo, Cora a Maia na chvíľu zachytili pohľad tej druhej. Maia odvrátila zrak a povedala: „Áno, výborná omáčka,“ a jej dobrota zabolela Coru pri srdci.

Maia sa vždy zdala naladená na spodné prúdy v miestnosti. Cora to videla v strnulej póze jej drobného trička, akoby jej niekto pod ramenné švy trička umiestnil úzke tyče. Videla to v tom, ako sa jej oči pohybovali sem a tam, sledovali ich vzájomné pohľady, pričom si dávala pozor, aby sa vyhla všetkému, čo by mohlo naznačovať spojenectvo. Videla to v spôsobe, akým sa Maia ponáhľala po kuchynskú utierku, aby utrela škvrnu, za ktorú mohla Cora. V spôsobe, akým sledovala televíziu s tanierom pod bradou, aby zachytila prípadné omrvinky.

Jedného dňa Cora priniesla Maii niečo do školy, niečo zabudnuté, obed alebo vrečko s úborom na telesnú, a recepčná jej povedala: „Ak vám to neprekáža, bolo by najlepšie, keby ste jej to odniesli, aby to mala včas.“ Cora prechádzala prázdnyimi chodbami, lebo deti boli v triedach, a keď sa dostala k tej správnej, pozrela sa dovnútra cez sklenenú výplň. Chystala sa otvoriť dvere, ale potom sa zastavila, pretože tam zbadala dievča. Obrátilo sa, aby niečo povedalo kamarátke

sediacej vedľa neho, čo obe rozosmialo. Cora v tej chvíli svoju dcéru nespoznávala. No aj keď ju spoznala, bolo to úplne iné dievča. Tejto Maii prenikal smiech až do očí, jej úsmev bol oveľa širší a ľahší ako ten, ktorý poznala.

Maia vtedy zdvihla zrak, akoby si uvedomila, že ju pozoruje, a keď Cora podržala zabudnutý predmet pri skle, usmiala sa a zdvihla palec. Lenže Maia, ktorú videla pred chvíľou, zmizla. Cestou domov pocítila Cora v srdci prázdnotu, keď si uvedomila jedno: nech si akokoľvek predstavovala, že by mohla existovať izolovane, len ako matka – milujúca, podporujúca, povzbudzujúca –, v dcérinej mysli bola s Gordonom spojená do jedného balíka, ako dve neoddeliteľné polovice. Nezáležalo na tom, aké rozdielne úlohy mali; Cora bola tiež prekážkou – niečím, pred čím sa treba chrániť a čoho sa treba báť. Rovnako ako bol Gordon tým, pred kým sa treba mať na pozore a obávať sa ho.

Maia doma vystrihuje hviezdy a mesiace z farebného papiera a navlieka ich na žltú stužku. „Môžeme ich dať okolo taniarov,“ hovorí Core, ktorá krája zeleninu v kuchyni, zatiaľ čo Julian spí v kočíku na chodbe. Cora sa usmeje a cíti sa takmer optimisticky. Dúfa, že sa nemýli a že nájde spôsob, ako Gordona priviesť k tomu, aby to aj on takto videl.

Cora nahlas uvažuje, či sa po búrke bude plávať. „Dúfam, že nie,“ povie Maia a vystrúha grimasu.

Cora si predstaví Maiu v šatni, ako si na stále mokré telo naťahuje oblečenie a potom s vlhkými vlasmi vyjde do chladného nočného vzduchu. „Asi máš pravdu, neviem si predstaviť, že by bol bazén dnes otvorený.“

Neskoro popoludní Cora položí Juliana do hojdacieho ležadielka a postaví ho do stredu kuchynského stola, kde sa

s ním môže rozprávať, zatiaľ čo do misy na lazane vrství pláty cestovín a bešamelovú omáčku. Občas sa naňho pozrie a pomyslí si: *Julian*, a potom: *nebeský otec*. Zdá sa, že sú to silné, magické slová.

„Páči sa ti tvoje nové meno, Jules?“ opýta sa ho Maia.

„Jules,“ zopakuje Cora a po prvý raz si vyskúša, ako jej to slovo znie na jazyku. „Nepremýšľala som o tom, ako bude znieť skrátené. Je to pekné. Aj keď pozor, nevyslovuj nahlas jeho meno, kým to nepoviem otcovi, dobre?“

O pol siedmej začuje Gordonov kľúč v zámke a predstaví si, ako si na chodbe vešia sako. *Snaž sa cítiť podlahu*, povie si, päty sa jej priam lepia na zem. Počuje v jeho hlase súhlas, keď zvolá: „Lazane! Cítil som ich hneď, ako som otvoril dvere.“ Keď prechádza okolo jedálenského stola cestou do kuchyne, povie: „Fíha, máme aj výzdobu. Výborne, Maia.“ No potom dodá: „Cora, nie je bezpečné dávať sem to ležadielko.“ Plynuce ho zdvihne, aby nezobudil dieťa. „Vari som ti nepovedal dosť hrôzostrašných príbehov? Skús sa zamyslieť.“

Cora sa ospravedlní a potom požiada Maiu, aby prestrela na stôl.

Maia vojde z obývačky a zo zásuvky vyberie nože a vidličky. Cora kútikom oka vidí, že ju Gordonova zmena tónu rozladila. No skôr než sa stihne ujať slova, príbor s rachotom dopadne na podlahu a Julian sa zobudí, trasľavými rukami zamáva vo vzduchu okolo seba a zvráští tváričku. Cora na okamih zmeravie. *Neplač, prosím, neplač. Julian, nebeský otec*, pomyslí si. Dieťa sa akoby zázrakom prestane mračíť, o chvíľu sa jeho tvár upokojí a znova zaspí.

„Máš deravé prsty,“ povie Gordon Maii a Cora sa na chvíľu otočí ku kuchárskym knihám, aby sa ticho poďakova-

la. Zdá sa, že chrbty kníh Prue Leithovej a Mary Berryovej takmer vibrujú pod tlakom rodného listu, ktorý medzi nimi je. *Prosím, aby všetko bolo v poriadku, Mary*, prosí potajme Cora. Predstavuje si citrónový koláč s nadýchanou cukrovou polevou, vrcholky sú rovnomerne opečené, a verí, že ak sa jej podarí vytvoriť si v mysli dokonalý obraz, všetko bude v poriadku. Čuduje sa dôvere, ktorú vkladá do náhodných vecí – vône vlhkého pieskovca, predstavy dobre vyklopeného pudingu –, ale čo iné jej zostáva?

Cora položí ruky Maii na plecía v nádeji, že jej malému útlemu telu, ktoré je pod jej dľaňami strnulé, poskytne útechu. Možno mala zavolať Mehri a spýtať sa, či sa pláva alebo nie. „O stôl sa neboj. Ja to zvládnem,“ povie jej.

Pri večeri sa rozprávajú o ordinácii, o novom programe, ktorý Gordon pilotne zavádza s cieľom zamerať sa na pacientov s depresiou, ktorí by mohli pracovať ako dobrovoľníci na výjazdoch a roznášali recepty tým, ktorí nemôžu vyjsť z domu. No potom sa Gordon opýta: „Bola si na matrike?“

„Hm,“ prehodí Cora. V ústach má kúsok jedla a zdvihne ruku, aby ukázala, že musí prehltnúť. Dožuje a prehltne. „Práve som to chcela spomenúť. Chcela som urobiť niečo špeciálne. Oslavu. Na tvoju počesť, naozaj. Ale, no... premýšľala som o rôznych menách a uvedomila som si, že Julian...“ Na chvíľu sa zasekne, pretože Gordon odložil nôž a vidličku. „No, uvedomila som si, že Julian znamená *otec*. Viem, že Gordon je vaše rodinné meno, ale páčila sa mi predstava niečoho osobnejšieho, čo by ťa uctievalo. Len teba. A tak, no, dúfam, že ti to neprekáža, ale na matrike som ho zapísala ako Juliana.“

V miestnosti nastane hrobové ticho.

„Ty... Ty si ho nazvala Julian? Nie Gordon?“ spýta sa Gordon a ona vidí, že mu nedochádza, čo povedala. Chce vyplniť priestor slovami, ale žiadne jej nenapadajú, a tak prikývne. A potom prikývne znova, akoby jej tú otázku položil dvakrát. „Čo to...“

Lenže potom prehovorí Maia, jasne, seabedome, akoby to robila stále, akoby bola zvyknutá prerušovať otca. „Presne to vyjadrujú mesiace a hviezdy okolo tanierov,“ hovorí. „Julian znamená *nebeský otec*. Obkreslila som tvoje ťažidlo, aby som mala mesiace, a hviezdy som urobila tak, ako si mi ukázal: dva prekrížené trojuholníky. Potom som ich vygumovala, ale stále trochu vidieť čiary na zadnej strane. Otoč ich,“ hovorí. Vstane zo svojho miesta a ide sa postaviť vedľa neho, pričom zdvihne papierovú reťaz. „Pozri,“ povie a prstom sleduje slabé čiary po ceruzke. „Páči sa ti to? To meno? Čo to znamená?“

„Julian,“ povie Gordon.

„Otec,“ opraví ho Maia.

Cora si uvedomí, že sa jej dcéra naučila, čo má robiť. Ako ho upokojiť. Odkedy sa ujala tejto úlohy, vďaka pozorovaniu je v tom už dokonalá. Ak sa to nezastaví, myslí si Cora, tento vzorec sa bude donekonečna opakovať, osud každej generácie sa bude uberať rovnakým smerom.

A napriek tomu, aké nemožné sa to zdá – neprekonateľné prekážky, kam pôjdu, ako získa peniaze, kto jej vôbec uverí, ako mu zabráni, aby jej zobral deti –, sa v nej spustí spínač. Cora vie, že musí niečo urobiť.

„Páči sa ti to?“ znova sa opýta Maia.

Gordon sa usmeje a povie: „Teraz mi povedz, veľká sestra, bol to tvoj šikovný nápad? Alebo mamin?“

„Hlavne mamin,“ odvetí Maia a znova si sadne za stôl, „ale aj mne sa to páči.“

Ozve sa škrabanie príboru po tanieroch, Julianov dych, ktorý spí v ležadielku pri ich nohách. Počuli by ste spadnúť aj špendlík, otcovo mlčanie trvá príliš dlho. Cora je zdrvená. Má pocit, že jej zviera hrdlo, keď chce prehltnúť. Je to, ako by sa topila, a tak napodobňuje jedenie, napicháva si drobné kúsky na vidličku, zatiaľ čo Gordon pomaly, úhľadne, so svojím zvyčajným puntičkárstvom prežíva každý hlt, kým nevyprázdni tanier, a stále nič nehovorí. Atmosféra v miestnosti je ako príliš napnutá huslová struna. Je len otázkou času, kedy praskne.

„Chod' sa okúpať,“ povie Gordon nakoniec Maii. Cora vidí, ako dcéra žmurká, nemôže sa na nich pozrieť, vidí, ako sa koniec noža a hroty vidličky dotýkajú taniera, ako sa dvíha zo stoličky a odchádza z miestnosti. Cora má chuť objat' jej malé útle plec.

Gordon vstane, a hoci sa Cora neotočí, aby sa naňho pozrela, cíti ho za svojou stoličkou. Cíti plochu jeho dlane, ktorú jej zľahka pritlačil na zátylok. Čaká. Až keď začuje nad hlavou stonanie rúr, keď začne tiecť voda, zatlačí jej tvár do nedojedených lazaní. Nosom tvrdo dopadne do taniera, omáčka jej pokryje mihalnice, zatúlané vlasy sa jej lepia na líca. Jeho slová sú tiché, ale zreteľné. „Má mať meno, ktoré siaha generácie dozadu, a ty si si naozaj myslela, že mi to nebude prekážať?“ Zasmeje sa smiechom bežným pri večeri, smiechom pre priateľov. Potom jej za vlasy zdvihne hlavu z taniera. Cora zastaví ruky, ktoré sa jej inštinktívne pohnú, aby zotreli jedlo, a namiesto toho si ich položí na kolená. Hlavu drží vysoko. Zažmurká. „Toto nenechám len tak,“ syčí Gordon. „Rozumieš?“

Cora prikývne, mierne nakloní hlavu, lebo si povie, že to bolo naposledy. Už nikdy nebude sedieť pri večeri, ktorú

pripravila a ktorá jej steká po tvári. Už nikdy sa nebude pozerať na to, ako sa jej dcéra snaží obmäkčiť otca. Už nezmení meno ich syna. Všetko sa už zmenilo. Sedí, chrbát má rovný, krk dlhý, nohy pevne položené na koberci. Cíti podlahu, ktorá ju stále pevne drží.

„Teraz dojedz svoju večeru,“ prikáže jej Gordon a s myknutím jej uvoľní vlasy.

Čaká, kým vyjde z izby a vystúpi po schodoch. A keď už nepočuje nič iné iba zvuky domu, šumenie kotla, tiché syčanie radiátora, siahne po obrúsku a rýchlymi, rozhodnými pohybmi si utrie omáčku z tváre. Sklopí zrak a vidí Julianove oči – veľké, modré, jasné, upreté na ňu. Akoby bol svedkom toho všetkého a nevysvetliteľne sa nebál. Naopak, verí jej. Julian, *nebeský otec*, pomyslí si a vie, že tento tu prekoná toho hore.

GORDON

Keď sa vracia z matriky, akoby sa na ňu zniesol mrak. Cora sa pozrie na dieťa a má pocit, že niečo pokazila. Pred necelou hodinou, keď kráčala opačným smerom, sa jeho malé telíčko zdalo plné nádeje a možností. Teraz je však poznačené. Tam, kde predtým videla broskyňový rumenec jeho líc a jemnosť modrastých viečok, teraz vidí bradu pokvapkanú červenou a pery zovreté v pápežskom odsúdení. Mohla odmietnuť, neposlúchnuť Gordonove pokyny, povedať matrikárke nejaké iné meno. Napríklad Julian. Dokonca aj Bear. No neurobila to. A hoci je v skutočnosti jej nevôľa namierená proti nej samej – proti jej manželovi –, akosi sa jej zdá ľahšie nasmerovať ju na novorodenca ležiaceho v kočíku.

Maia sa rozbehne dopredu, aby prešla popri kostolnom múre, zdvihne sa na špičky, vystrie ľavú nohu. Ruky má natiahnuté, aby udržala rovnováhu, lenže objem jesenného

oblečenia zahaľuje lадnosť jej pohybov. Core sa uľaví, že nemusí nič hovoriť. Keď prídu domov, je jej zima a je unavená. Dieťa nechá spať v chodbe a v kabáte zalezie do postele. Nevie, koľko času uplynulo, keď ju zbrcuje Maia, ktorá volá zo schodov, že malý sa zobudil. Cora ešte chvíľu sedí na okraji postele, počúva jeho plač a snaží sa pozbierať energiu, aby sa pozviechala. Prinúti sa k pohybu, až keď na ňu Maia opäť zavolá.

Keď dieťa vyzlečie z kombinézy, Cora dole na prízemí klesne na pohovku, nadvihne si sveter a... zastaví sa. Je znechutená. Akoby jej nič nemohlo byť viac cudzie. Dieťa jej frustrované búcha hlavou o hrud', kým si samo nenájde cestu k mlieku, ona sa odvráti a pozerá na stenu, kým ho dojčí.

O niekoľko dní neskôr, keď si Cora a Gordon pred spaním čistia zuby, Cora sa zohne, aby vyplula penu, a potom povie: „Rozmýšľala som, či by si mi mohol dať peniaze na umelé mlieko.“

Keď Gordon neodpovedá, zdvihne zrak a ich pohľady sa stretnú v zrkadle. Opatrne ďalej krúži kefkou, čistí si jeden zub za druhým. Nikdy nepoznala nikoho, kto by si čistil zuby s takou usilovnosťou, prechádzal po ďasnách v dokonalých oblúkoch. Odvráti pohľad, nechce vyzeráť ako zajatkyňa v čase, a otvorí svoju stranu kúpeľňovej skrinky. Predstiera, že si ešte neodlíčila tvár. Na vatový tampón si vytlačí kvapku ružového pleťového mlieka.

Gordon si opláchne zuby a vyplúje, opláchne a vyplúje, až potom sa opýta: „Prečo?“ To slovo, tá otázka akoby vykradla všetok vzduch z miestnosti.

„Ach, ja neviem. Tentoraz sa mi nedarí dojčiť,“ povie a snaží sa, aby to znelo nenútene.

„Nedarí sa ti?“ Gordon opakuje jej slová, akoby im nerozumel.

Možno keby povedala: *S Maiou to bolo prirodzené, ale ten toraz to cítim inak. Počúješ to niekedy od svojich pacientok?* Potom by ju možno vypočul tým svojím opatrným, lekárskeym spôsobom, prediskutoval by to s ňou a potom by sám našiel riešenie. Ona to však neurobí.

„Takže sa chceš jednoducho vzdať?“ Pozerá sa na ňu v zrkadle. „Nevieš o tom, aké je toto obdobie dôležité? Zabudla si na živiny a protilátky? Nie je to len tento týždeň alebo tento mesiac. Je to zvyšok jeho života – je to ochrana pred kardiovaskulárnymi chorobami, cukrovkou, všetkým. A namiesto toho chceš nášmu synovi dať nejaký umelý odpad z konzervy? Čo presne od teba ešte žiadam okrem toho, aby si bola dobrou matkou našim deťom? Alebo je to priveľa?“ Vezme jej z ruky vatový tampón a vopchá jej ho do polootvorených úst. „Zabudni na to, Cora. Budeš sa s tým musieť popasovať.“

Odíde z miestnosti a ona tam chvíľu nechápavo stojí.

Cora si vyberie tampón, strčí si prst do úst a snaží sa odstrániť si z jazyka a podnebia pavučinu uvoľnených vlákien. Potom sa zohne a hodí rozmočenú vatú do koša, pričom dáva pozor, aby kovové veko nebuchlo do steny.

Keď sa pred vyše desiatimi rokmi zoznámili, Coru v prvom rade zaujala jeho láskavosť. V kaviarni na Strande, keď si dávala peňaženku do vrečka na zips v kabelke, jej spadol balíček so sendvičom a zabudla na ortopedickú topánku, ktorú nosila. Keď ho chcela zdvihnúť, takmer spadla. „Dovoľte, aby som vám pomohol,“ povedal, zdvihol jej obed a vykročil dopredu, aby jej otvoril dvere. „Čo je to za zranenie?“ spýtal sa a ukázal na bielu topánku, keď už boli vonku.

„No, práve mi vybrali nejakú malú kosť z nohy. Nie je to také hrozné, ako to vyzerá.“

„Ktorú?“

„Sezamskú?“ odpovedala skôr otázkou ako oznamovacou vetou, pretože sa jej zdalo, že o nej vie len veľmi málo ľudí.

„Tibiálnu alebo fibulárnu?“

„Obe.“

„Vy ste chirurg?“

„Praktický lekár. Odstránenie oboch je nezvyčajné,“ odvetil a premeral si ju, kým dospel k záveru: „Ste tanečnica.“

„Možno, možno nie. Závisí to od toho, či sa zotavím.“

„Počúvajte, práve idem do Embankment Gardens, aby som si užil slnečné lúče. Pridáte sa ku mne?“

Pretože sa cítila ako v prvý jarný deň a pretože bol lekár, ktorý sa zdal milý a dôveryhodný, a pretože stále držal jej obed a ona nemala nič iné na práci, súhlasila.

V parku si sadli na jeho kabát, ktorý položil na vlhkú trávu. „Nemáte čo jesť,“ poznamenala, keď si uvedomila, že z kaviarne vyšiel s prázdnyimi rukami.

„To je v poriadku, prišiel som priamo z konferencie, kde sme mali úžasné sušienky.“

Podal jej sendvič a kým jedla, pristihla sa, že mu rozpráva o tom neznesiteľnom čakaní. O tom, ako vie, že odstránenie drobnej kosti môže narušiť rovnováhu, schopnosť pristávať pri skokoch; ako sa obáva, že palce na nohách by sa jej bez tých kostičiek mohli rýchlo zdeformovať. Počúval ju ako lekár, kládol jej premyslené, presné otázky o bolesti, o zotavovaní. Keď vymenoval zoznam fyzických problémov, prešiel k tomu, ako ju to ovplyvnilo ako človeka.

Povedala mu, že sa cíti ako na pomalom, chaotickom konci pohlcujúceho ľúbostného vzťahu. Takého, pre ktorý ako

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Mená** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.